

Evangelí del dijous de la setmana V de Quaresma: qui és Jesús?

“Des d’abans que Abraham existís, jo soc”. També avui Jesús presenta amb claredat la seva identitat divina, però no en totes les persones troba acollida. Està content el Déu fet home amb la nostra pietat, la caritat envers el proïsme, la feina?

Evangelí (Jn 8, 51-59)

Jesús els digué als jueus:

—En veritat, en veritat us ho dic: els qui guarden la meva paraula no veuran mai la mort.

Llavors els jueus li replicaren:

—Ara sabem de cert que estàs endimoniat. Abraham va morir, i també els profetes, i tu goses dir: “Els qui guarden la meva paraula no tastaran mai la mort.” ¿Que potser ets més gran que Abraham, el nostre pare? Ell va morir, i també van morir els profetes. Per qui et tens?

Jesús respongué:

—Si jo em glorifiqués a mi mateix, la meva glòria no valdria res. Però el qui em glorifica és el meu Pare, aquell que anomenau “el nostre Déu”. Vosaltres no el coneixeu, però jo sí que el conec. I si diguéss que no el conec, seria tan mentider com vosaltres; però jo el conec i guardo la seva paraula. Abraham, el vostre

pare, s'entusiasma esperant de veure el meu dia; el veié i se'n va alegrar.

Lavors els jueus li digueren:

—¿Encara no tens cinquanta anys i has vist Abraham?

Jesús els respongué:

—En veritat, en veritat us ho dic: des d'abans que Abraham existís, jo soc.

Ells van agafar pedres per tirar-les-hi, però Jesús s'amagà i sortí del temple.

.....

Comentari

Ens apropem a la Setmana Santa i la litúrgia ens presenta unes paraules del Senyor transmeses per sant Joan. Hi veiem un dur contrast entre el missatge de Jesús i l'enteniment terrenal dels jueus.

El Senyor parla de la seva relació amb el Pare (v. 54) i del coneixement que té d'ell (v. 55) i ho fa en termes tan forts que s'aplica a si mateix les paraules “jo soc” que el llibre de l'Èxode fa servir per designar Déu mateix (cf. *Ex* 3, 13–14).

Sant Joan ens revela així una vegada més que Jesús no és un simple home sinó l'encarnació del veritable Déu d'Israel. Gràcies a això Jesús pot afirmar amb seguretat que qui guardi la seva paraula no veurà la mort (cf. v.51) o que abans que naixés Abraham ell ja existia (cf. v. 58).

El contrast a aquest missatge ens l'ofereixen els jueus. Per a molts d'ells Jesús era un simple home, la manera de parlar del qual era motiu de gran escàndol. En aquesta ocasió, el desconcert arriba quan escolten la promesa feta per Jesús de salvar de

la mort qui escoltés les seves paraules.

Incrèduls, saben que només Déu pot fer una afirmació semblant, i no dubten a acusar Jesús d'estar endimoniat (v. 52). Per a ells era evident que fins i tot els més grans personatges del poble elegit havien mort, com Abraham i els profetes. Per tant, no hi havia raó per creure que Jesús correria una sort diferent ni que pogués vèncer la mort amb la seva paraula.

Davant la insistència del Senyor per presentar-se amb les paraules divines “jo soc”, no veuen cap altra opció que posar en pràctica allò que manava el llibre del Levític: “Qui blasfemi contra el nom del Senyor serà condemnat a mort. Tota la comunitat l'apedregarà” (*Lv* 24, 16). Jesús sap que encara no és la seva hora i aconsegueix escapolir-se.

La discussió que llegim avui ens recorda que Jesús ens demana saber reconèixer-hi el mateix Déu i com a conseqüència abandonar-nos confiadament en la seva Paraula de Vida. Aquesta confiança total només pot néixer al cor si contestem correctament la pregunta que enmig de la discussió li fan els jueus: “Per qui et tens?”. En definitiva, la fe tracta d'aquesta resposta: reconèixer que la veritable identitat de Jesús és la del Fill de Déu que es va fer home per nosaltres. Està content el Déu fet home amb la nostra pietat, la caritat envers el proïsme, la feina?

Martín Luque // Dominik Scythe
- Unsplash

dijous-de-la-setmana-v-de-quaresma-
qui-es-jesus/ (11/03/2026)